

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 22.034 van 27 januari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X als wettelijk vertegenwoordiger van X
Gekozen woonplaats: ten kantore van raadsman X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van terugbrenging van 17 juli 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid en van het op 2 oktober 2008 ter kennis gebrachte bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die loco advocaat T. SOETAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de voogd en wettelijke vertegenwoordigster te zijn van H.S.C., van Marokkaanse nationaliteit, geboren te Moulay op 8 januari 1994.

Zij diende op 5 september 2001 een aanvraag in op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) namens H.S.C.

Op 20 juni 2003 wordt de aanvraag namens H.S.C. onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd opgesteld in de Franse taal en nadien ingetrokken.

Op 15 juni 2004 wordt aan H.S.C. een verblijfstitel toegekend van tijdelijke duur van één jaar, opgesteld in de Franse taal.

In deze beslissing wordt voorzien dat de verlenging van het verblijf slechts zal worden toegestaan indien betrokkene een attest van voogdij neerlegt, gehomologeerd door de jeugdrechtbank, een schoolattest en een positief samenwoonstverslag betreffende de verzoekende partij en haar pupil wordt opgesteld.

Volgens de verwerende partij wordt de verzoekende partij herinnerd aan deze voorwaarden op 15 mei 2007 en 19 september 2007.

Op 17 juli 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de beslissing van terugbrenging, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat de genaamde S.C.H.(...) geboren te Tanger op 08/01/1994 onderdaan van Marokko verblijvende te (...) gemachtigde werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur

Overwegende dat betrokkene deze machtiging kreeg op basis van (voogdij) art 9 alinea 3 van de wet van 15/12/1980

Overwegende dat zij in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, tijdelijk verblijf, geldig tot 08/01/2005

Overwegende dat een attest van voogdij, gehomologeerd door de jeugdrechtbank als één van de voorwaarden wordt gesteld voor een verdere verlenging

Overwegende dat betrokkene geen gehomologeerd attest van voogdij heeft

Overwegende dat hij langer in het Rijk verblijft dan de beperkte tijd waarvoor hij machtiging had gekregen om in België te verblijven”

Dit vormt de eerste bestreden beslissing die op 2 oktober 2008 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gegeven.

Op 2 oktober 2008 wordt aan de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging afgegeven, bevattende de volgende motivering:

“art. 7 alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn, verblijfstitel verstreken sinds 08/01/2006.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

Waar de verzoekende partij opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regeling op dezelfde wijze dient te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 42, 43 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken. De verzoekende partij adstrueert dit middel door te stellen dat zij haar aanvraag in het Frans indiende maar dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld waardoor de bestreden beslissing nietig is.

De verwerende partij meent dat artikel 13 van voormelde wet van toepassing is.

Artikel 41 § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Het staat vast dat de eerste bestreden beslissing uitgaat van de verwerende partij die deel uitmaakt van de “centrale diensten”. Het staat daarenboven vast dat de verwerende partij in het Nederlands heeft geantwoord op de in het Frans geformuleerde aanvraag van 5 september 2001 met verschillende aanvullingen waaronder de brieven van de raadsman van

de verzoekende partij verzonden op 26 april 2006, 26 december 2003, 23 december 2003, 4 juni 2003, 13 mei 2003, 14 maart 2003, 19 december 2002, 14 mei 2002.

Ingevolge de artikelen 42 van voormelde wet, dat de openbare orde raakt, diende de eerste bestreden beslissing in het Frans genomen te worden. De sanctie op het niet naleven van voornoemde wetsbepaling wordt omschreven in artikel 58 eerste lid van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken, dit artikel luidt als volgt:

“Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.”

Derhalve is in toepassing van dit artikel de bestreden beslissing nietig (cfr. Ook RvS 4 februari 2005, nr. 140.214; RvS 31 augustus 2000, nr 89.455). Het middel is, wat de eerste bestreden beslissing betreft, gegrond.

Bovendien stelt de verzoekende partij in haar derde middel dat de bestreden beslissing geen antwoord formuleert op haar argument, kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, dat een Belgische rechterlijke beslissing het voogdijschap over betrokken minderjarige erkent. Zij voert de schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan. Het verzoekschrift stelt: *“Que tel n'est pas le cas d'espèce: qu' en effet la motivation de la décision attaquée ne démontre pas notamment l'examen de la décision cantonale ou de la proportionnalité”*.

De verwerende partij werpt op in haar nota:

“Een derde middel wordt geput uit de schending van artikel 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de manifeste appreciatiefout.

In het kader van de formele motiveringsplicht, wenst verwerende partij te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

“Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006).” (RVV nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Uit de bestreden beslissing bleek duidelijk op welke gronden de vestiging werd geweigerd. Bijgevolg kon verzoekster met kennis van zaken oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen die beslissing.

Wanneer verzoekster opnieuw aanvoert als zou het onredelijk om haar terug te sturen naar Marokko, waar haar ouders niet over de financiële middelen beschikken om haar te onderhouden, wenst de verwerende partij te repliceren dat onvoldoende aangetoond werd als zouden de ouders niet in staat om haar op te vangen.

Ten tweede kan verzoekster eventueel vanuit Marokko de nodige documenten verzamelen om zo een verblijf in België te regulariseren.

Alleszins doet het middel geen afbreuk aan het feit dat verzoeksters sinds 2001 in België verbleef, dat haar verblijf ook tijdelijk geregulariseerd werd en dat zij wist welke documenten dienden overgemaakt te worden om de regularisatie te verlengen. Dat die documenten, na meerdere verwittigingen, niet werden overgemaakt, noodzaakte verwerende partij om de bestreden

beslissing te nemen. Het kan verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat verzoekster er niet in slaagde de homologatie van de jeugdrechtbank te bekomen.

Wanneer verzoekster aanvoert dat Kafalaf, een vorm van adoptie conform Marokkans recht, van rechtswege van toepassing is in België, wenst verwerende partij te antwoorden dat de jeugdrechter die mening blijkbaar niet is toegedaan gelet op de weigerende beslissing van homologatie.

Het middel is niet ernstig.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ondermeer per brief van 26 april 2006 de verwerende partij een kopie van voormeld vonnis van de vrederechter van het zesde kanton van Brussel overmaakte en haar vroeg hiermee rekening te houden. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening hield met dit gegeven en het argument van de verzoekende partij beantwoordde. Het verweer in de nota is een a posteriori motivering die het gebrek aan antwoord niet vermag te herstellen. Bijgevolg is de formele motiveringsplicht geschonden zoals aangevoerd in het derde middel van het verzoekschrift en is het onderdeel in die mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen wat de eerste bestreden beslissing betreft, te onderzoeken.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat een bijzondere beslissing nodig is om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan een minderjarige en dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging onder vorm van een bijlage 38.

Gelet op deze verknochtheid en de vernietiging van de eerste bestreden beslissing dient het bevel, dat de eerste bestreden beslissing als grondslag heeft, te worden vernietigd.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juli 2008 en het op 2 oktober 2008 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS.

M. BEELEN.